

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2022/382

z dnia 4 marca 2022 r.

stwierdzająca istnienie masowego napływu wysiedleńców z Ukrainy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2001/55/WE i skutkująca wprowadzeniem tymczasowej ochrony

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) 24 lutego 2022 r. rosyjskie siły zbrojne rozpoczęły na szeroką skalę inwazję na Ukrainę, prowadzoną w wielu lokalizacjach z terytorium Federacji Rosyjskiej, z Białorusi i z obszarów Ukrainy znajdujących się poza kontrolą ukraińskiego rządu.
- (2) W rezultacie znaczne części terytorium Ukrainy stanowią obecnie obszar konfliktu zbrojnego, z którego uciekły lub uciekają tysiące ludzi.
- (3) W następstwie tej inwazji, która ma na celu podważenie bezpieczeństwa i stabilności w Europie i na świecie, Rada Europejska w konkluzjach z 24 lutego 2022 r. w najostrzejszych słowach potępiła nieproporoczną i nieuzasadnioną agresję wojskową Rosji wobec Ukrainy, podkreślając, że Rosja rażąco naruszyła prawo międzynarodowe i zasady Karty Narodów Zjednoczonych. Rada Europejska zażądała, aby Rosja w pełni respektowała integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy w ramach jej granic uznanych przez społeczność międzynarodową, i podkreśliła, że obejmuje to prawo Ukrainy do wyboru własnego losu. Rada Europejska potwierdziła też, że rosyjski rząd ponosi pełną odpowiedzialność za ten akt agresji, który skutkuje ludzkimi cierpieniami i ofiarami śmiertelnymi, oraz zapowiedziała, że Rosja zostanie pociągnięta do odpowiedzialności za swoje działania. W duchu solidarności z Ukrainą Rada Europejska uzgodniła kolejne sankcje, wezwała do czynienia postępów w pracach nad gotowością na wszystkich szczeblach i zwróciła się do Komisji o zaproponowanie środków awaryjnych.
- (4) W obliczu bezprecedensowego aktu agresji ze strony Federacji Rosyjskiej Unia zdecydowanie wsparła i będzie nadal wspierać Ukrainę i jej obywateli. Niniejsza decyzja jest częścią reakcji Unii na presję migracyjną będącą wynikiem rosyjskiej inwazji wojskowej na Ukrainę.
- (5) Już teraz konflikt ten rodzi dla Unii konsekwencje, przejawiające się między innymi prawdopodobieństwem, że w miarę rozwoju konfliktu będzie ona doświadczała dużej presji migracyjnej na swoich wschodnich granicach. Według stanu z dnia 1 marca 2022 r. do Unii z Ukrainy przybyło przez Polskę, Słowację, Węgry i Rumunię ponad 650 000 wysiedleńców. Oczekuje się, że liczby te będą rosły.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12.

- (6) Ukraina jest wymieniona w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/1806 ⁽²⁾ i obywatele Ukrainy są zwolnieni z wymogu posiadania wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich, gdy ich pobyt nie przekracza 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu. Na podstawie doświadczeń nabytych w następstwie bezprawnej aneksji Republiki Autonomicznej Krymu i Sewastopola przez Rosję w 2014 r. oraz w związku z wojną we wschodniej Ukrainie można przypuszczać, że połowa przybywających do Unii Ukraińców, którzy korzystają z ruchu bezwizowego w przypadku pobytów krótkoterminowych, dołączy do członków rodziny lub będzie starać się o zatrudnienie w Unii, a druga połowa wystąpi o ochronę międzynarodową. W zależności od rozwoju konfliktu, według obecnych szacunków do Unii przybędzie prawdopodobnie bardzo duża liczba (potencjalnie od 2,5 do 6,5 mln) wysiedleńców w wyniku konfliktu zbrojnego, z których 1,2–3,2 mln będą to osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową. Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych (ONZ) ds. Uchodźców szacuje, że – zgodnie z najbardziej pesymistycznym scenariuszem – z Ukrainy może potencjalnie uciec nawet 4 mln osób.
- (7) Dane te pokazują, że Unia prawdopodobnie stanie w obliczu sytuacji, w której nastąpi masowy napływ wysiedleńców z Ukrainy niezdolnych do powrotu do swoich krajów lub regionów pochodzenia z powodu rosyjskiej agresji wojskowej. Skala napływu będzie prawdopodobnie taka, że istnieje również wyraźne ryzyko, że systemy azylowe państw członkowskich nie będą w stanie obsługiwać przybywających osób bez odczuwania negatywnego wpływu tej sytuacji na skuteczne funkcjonowanie tych systemów oraz na interes zainteresowanych osób i innych osób ubiegających się o ochronę.
- (8) ONZ ogłosiła apel o natychmiastową pomoc humanitarną dotyczący potrzeb w zakresie ochrony i pomocy w Ukrainie oraz regionalny plan reagowania dotyczący uchodźców dla Ukrainy, zawierający szczegółowe informacje na temat liczby osób potrzebujących pomocy i osób, które mają zostać objęte pomocą.
- (9) Wysoki Komisarz ONZ ds. Uchodźców z zadowoleniem przyjął wyrażone przez wiele państw członkowskich poparcie dla uruchomienia tymczasowej ochrony przewidzianej w dyrektywie 2001/55/WE z myślą o umożliwieniu wysiedleńcom natychmiastowego i tymczasowego schronienia w Unii oraz dla ułatwienia podziału między państwa członkowskie odpowiedzialności za osoby uciekające z Ukrainy.
- (10) Aby zareagować na tę sytuację, należy ustalić, że następuje masowy napływ wysiedleńców w rozumieniu dyrektywy 2001/55/WE, czego skutkiem będzie wprowadzenie dla nich tymczasowej ochrony.
- (11) Przedmiotem niniejszej decyzji jest wprowadzenie tymczasowej ochrony dla obywateli Ukrainy zamieszkujących w Ukrainie, wysiedlonych w dniu 24 lutego 2022 r. lub po tej dacie w wyniku inwazji wojskowej rosyjskich sił zbrojnych, która rozpoczęła się tego dnia. Tymczasową ochronę należy również wprowadzić dla obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, wysiedlonych w dniu 24 lutego 2022 r. lub po tej dacie, którzy przed dniem 24 lutego 2022 r. korzystali w Ukrainie ze statusu uchodźcy lub równoważnej ochrony. Ponadto ważne jest również zachowywanie jedności rodzin i unikanie sytuacji, w której członkowie tej samej rodziny mają różne statusy. Zatem konieczne jest również wprowadzenie tymczasowej ochrony dla członków rodzin tych osób, w przypadku gdy ich rodziny już przebywały i mieszkały w Ukrainie w czasie, kiedy wystąpiły okoliczności prowadzące do masowego napływu wysiedleńców.
- (12) Należy również przewidzieć ochronę dla bezpieczeństwa i obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, którzy mogą dowieść, że przebywali legalnie w Ukrainie przed dniem 24 lutego 2022 r. na podstawie ważnego zezwolenia na pobyt stały wydanego zgodnie z prawem ukraińskim, i którzy nie są w stanie powrócić w bezpiecznych i trwałych warunkach do swojego kraju lub regionu pochodzenia. Ochrona ta powinna albo polegać na zastosowaniu do tych osób niniejszej decyzji, albo mieć formę innej odpowiedniej ochrony przewidzianej w prawie krajowym, o czym powinno zdecydować każde państwo członkowskie. Osoby ubiegające się o ochronę powinny być w stanie dowieść, że spełniają te kryteria kwalifikowalności, przedstawiając odpowiednie dokumenty właściwym organom w danym państwie członkowskim. Jeżeli osoby te nie są w stanie przedstawić odpowiednich dokumentów, państwa członkowskie powinny przekierować je do stosownej procedury.
- (13) Zgodnie z dyrektywą 2001/55/WE państwa członkowskie mogą objąć tymczasową ochroną także wszystkich innych bezpieczeństwa i obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, którzy to obywatele i bezpieczeństwa legalnie przebywali w Ukrainie i którzy nie są w stanie w bezpiecznych i trwałych warunkach powrócić do swojego kraju lub regionu pochodzenia. Do osób takich mogą należeć obywatele państw trzecich, którzy w czasie wydarzeń prowadzących do masowego napływu wysiedleńców studiowali lub pracowali krótkoterminowo w Ukrainie. Osoby

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39).

takie powinny w każdym wypadku zostać przyjęte na terytorium Unii ze względów humanitarnych, bez konieczności, w szczególności, posiadania ważnej wizy lub wystarczających środków utrzymania lub ważnych dokumentów podróży, aby mieć zapewniony bezpieczny przejazd w celu powrotu do swojego kraju lub regionu pochodzenia.

- (14) Państwa członkowskie mogą również rozszerzyć tymczasową ochronę na dodatkowe kategorie wysiedleńców poza tymi, do których stosuje się niniejszą decyzję, w przypadku gdy dane osoby są wysiedleńcami z tych samych powodów i z tego samego państwa lub regionu, o których mowa w niniejszej decyzji. W takim przypadku państwa członkowskie powinny niezwłocznie powiadomić o tym fakcie Radę i Komisję. W tym kontekście należy zachęcić państwa członkowskie, by rozważyły rozszerzenie tymczasowej ochrony na osoby, które uciekły z Ukrainy niedługo przed dniem 24 lutego 2022 r. w związku z eskalacją napięcia lub które znalazły się na terytorium Unii (np. na wakacjach lub z powodów zawodowych) tuż przed tą datą i w wyniku konfliktu zbrojnego nie mogą powrócić do Ukrainy.
- (15) Należy zauważyć, że państwa członkowskie uzgodniły w oświadczeniu, że nie będą stosować art. 11 dyrektywy 2001/55/WE.
- (16) Tymczasowa ochrona jest najwłaściwszym instrumentem w obecnej sytuacji. Ze względu na nadzwyczajną i wyjątkową sytuację, w tym inwazję wojskową Federacji Rosyjskiej na Ukrainę oraz skalę masowego napływu wysiedleńców, tymczasowa ochrona powinna umożliwić im korzystanie w całej Unii ze zharmonizowanych praw, które zapewniają odpowiedni poziom ochrony. Oczekuje się, że wprowadzenie tymczasowej ochrony będzie również korzystne dla państw członkowskich, ponieważ prawa towarzyszące tymczasowej ochronie ograniczają konieczność natychmiastowego ubiegania się przez wysiedleńców o ochronę międzynarodową, a tym samym zmniejszają ryzyko przeciążenia systemów azylowych w tych państwach, ponieważ ograniczają one formalności do minimum ze względu na pilność sytuacji. Ponadto obywatele Ukrainy, jako podróżni zwolnieni z obowiązku wizowego, po wjeździe na terytorium Unii mają prawo przemieszczać się swobodnie w obrębie tego terytorium przez okres 90 dni. Dzięki temu mają oni możliwość wyboru państwa członkowskiego, w którym chcą korzystać z praw związanych z tymczasową ochroną, oraz dołączenia do rodziny i przyjaciół należących do sieci licznej diaspory istniejącej obecnie w całej Unii. W praktyce ułatwi to równy podział wysiłków między państwami członkowskimi, a tym samym zmniejszy presję wywieraną na krajowe systemy przyjmowania. Po wydaniu przez państwo członkowskie dokumentu pobytowego zgodnie z dyrektywą 2001/55/WE osoba korzystająca z tymczasowej ochrony, mając prawo do podróżowania w obrębie terytorium Unii przez 90 dni w okresie 180 dni, powinna mieć możliwość korzystania z praw wynikających z tymczasowej ochrony wyłącznie w państwie członkowskim, które wydało jej dokument pobytowy. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla możliwości, by państwo członkowskie podjęło w dowolnym momencie decyzję o wydaniu dokumentu pobytowego osobom korzystającym z tymczasowej ochrony na mocy niniejszej decyzji.
- (17) Niniejsza decyzja jest zgodna z krajowymi programami dotyczącymi tymczasowej ochrony, które można uznać za wdrażające dyrektywę 2001/55/WE, i może być stosowana w uzupełnieniu do tych programów. Jeżeli program krajowy danego państwa członkowskiego jest korzystniejszy niż rozwiązania określone w dyrektywie 2001/55/WE, państwo członkowskie powinno mieć możliwość dalszego stosowania programu, ponieważ zgodnie z tą dyrektywą państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać bardziej korzystne warunki dla osób objętych tymczasową ochroną. Jeżeli program krajowy jest jednak mniej korzystny, państwo członkowskie powinno zapewnić dodatkowe prawa przewidziane w dyrektywie 2001/55/WE.
- (18) W dyrektywie 2001/55/WE należy uwzględnić obowiązki spoczywające na państwach członkowskich w odniesieniu do utrzymania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego, ponieważ dyrektywa ta pozwala państwom członkowskim na wyłączenie wysiedleńcy z tymczasowej ochrony, jeżeli istnieją poważne przesłanki świadczące o tym, że dana osoba popełniła zbrodnie przeciwko pokojowi, zbrodnie wojenną lub zbrodnie przeciwko ludzkości, zgodnie z definicjami podanymi w międzynarodowych aktach prawnych przyjętych w odniesieniu do tych zbrodni; dana osoba popełniła poważne przestępstwo niemające charakteru politycznego poza terytorium państwa członkowskiego, na które została przyjęta, przed jej przyjęciem do tego państwa członkowskiego jako osoba korzystająca z tymczasowej ochrony; lub została uznana za winną popełnienia czynów, które są sprzeczne z zasadami i celami Narodów Zjednoczonych. Dyrektywa zezwala również państwom członkowskim na wyłączenie wysiedleńcy z tymczasowej ochrony, jeżeli istnieją poważne przesłanki do uznania danej osoby za osobę zagrażającą bezpieczeństwu przyjmującego państwa członkowskiego lub za osobę stanowiącą zagrożenie dla społeczeństwa przyjmującego państwa członkowskiego.
- (19) Przy zapewnianiu tymczasowej ochrony państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przetwarzanie danych osobowych osób korzystających z tymczasowej ochrony odbywało się z poszanowaniem wymogów określonych w dorobku prawnym Unii w dziedzinie ochrony danych, w szczególności w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽³⁾.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

- (20) Niniejsza decyzja powinna umożliwić Unii koordynację i ściśle monitorowanie zdolności przyjmowania w państwach członkowskich, tak aby w razie potrzeby Unia mogła podjąć działania i zapewnić dodatkowe wsparcie. Dyrektywa 2001/55/WE nakłada na państwa członkowskie, w powiązaniu z Komisją, obowiązek współpracy i wymiany informacji w celu ułatwienia wprowadzenia tymczasowej ochrony. Powinno się to odbywać za pośrednictwem „platformy solidarności”, w ramach której państwa członkowskie wymieniałyby informacje na temat swoich zdolności przyjmowania i liczby osób korzystających z tymczasowej ochrony na ich terytorium. Jak dotąd, w oparciu o informacje przekazane przez kilka państw członkowskich w kontekście unijnej sieci ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, zdolność przyjmowania, ponad zdolność absorpcyjną diaspory ukraińskiej zamieszkującej w Unii, przekracza 310 000 miejsc. Do celów tej wymiany informacji Komisja powinna objąć rolę koordynatora. W ostatnich latach powstały ponadto różne platformy służące zapewnieniu współpracy między państwami członkowskimi, spośród których najbardziej odpowiednią siecią do celów współpracy administracyjnej przewidzianej w dyrektywie Rady 2001/55/WE jest unijna sieć ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego (zgodnie z zaleceniem Komisji (UE) 2020/1366⁽⁴⁾). Państwa członkowskie powinny również wносить wkład we wspólną orientację sytuacyjną Unii poprzez wymianę istotnych informacji w ramach zintegrowanych uzgodnień dotyczących reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR)⁽⁵⁾. W stosownych przypadkach wskazane są konsultacje z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych. Państwa członkowskie powinny również ściśle współpracować w tym kontekście z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców.
- (21) Zgodnie z dyrektywą 2001/55/WE czas trwania tymczasowej ochrony powinien początkowo wynosić jeden rok. Jeżeli ochrona nie zostanie zakończona zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, okres ten powinien być przedłużany automatycznie o kolejne okresy sześciomiesięczne przez czas nie dłuższy niż jeden rok. Komisja będzie stale monitorować i analizować sytuację. Komisja może w każdej chwili zaproponować Radzie zakończenie tymczasowej ochrony w oparciu o fakt, że sytuacja w Ukrainie pozwala na bezpieczny i trwały powrót osób, którym przyznano tymczasową ochronę, lub przedłużenie tymczasowej ochrony maksymalnie do jednego roku.
- (22) Do celów art. 24 dyrektywy 2001/55/WE odniesienie do Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców ustanowionego decyzją Rady 2000/596/WE⁽⁶⁾ należy rozumieć jako odniesienie do Funduszu Azylu, Migracji i Integracji ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1147⁽⁷⁾. Wszelkie wysiłki państw członkowskich na rzecz wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszej decyzji będą wspierane finansowo z funduszy unijnych. Na zaspokojenie szczególnych potrzeb nadzwyczajnych w państwach członkowskich można również uruchomić mechanizmy nadzwyczajne i mechanizmy elastyczności w ramach wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027. Uruchomiony został również Unijny Mechanizm Ochrony Ludności⁽⁸⁾ ⁽⁹⁾. Za pośrednictwem tego mechanizmu państwa członkowskie mogą zwracać się o artykuły niezbędne do zaspokojenia potrzeb wysiedleńców z Ukrainy przebywających na ich terytorium i korzystać ze współfinansowania w celu dostarczenia takiej pomocy.
- (23) Od czasu przyjęcia dyrektywy 2001/55/WE ustanowiono kilka nowych agencji lub rozszerzono mandaty agencji ustanowionych wcześniej. W związku z tym Komisja powinna współpracować z Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), Agencją Unii Europejskiej ds. Azylu i Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) w celu monitorowania i analizowania sytuacji. Ponadto Frontex, Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (AUEA) i Europol powinny zapewniać wsparcie operacyjne państwom członkowskim, które wystąpiły z wnioskiem o pomoc, aby pomóc im w radzeniu sobie z obecną sytuacją, w tym do celów stosowania niniejszej decyzji.
- (24) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (25) Irlandia jest związana dyrektywą 2001/55/WE, a zatem uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.

⁽⁴⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2020/1366 z dnia 23 września 2020 r. w sprawie unijnego mechanizmu na potrzeby zapewnienia gotowości i zarządzania kryzysami związanymi z migracją (Dz.U. L 317 z 1.10.2020, s. 26).

⁽⁵⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/1993 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zintegrowanych uzgodnień UE dotyczących reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (Dz.U. L 320 z 17.12.2018, s. 28).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2000/596/WE z dnia 28 września 2000 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców (Dz.U. L 252 z 6.10.2000, s. 12).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1147 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (Dz.U. L 251 z 15.7.2021, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/836 z dnia 20 maja 2021 r. zmieniające decyzję nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz.U. L 185 z 26.5.2021, s. 1).

⁽⁹⁾ Od 28 lutego 2022 r. na wniosek Słowacji.

- (26) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (27) Ze względu na pilność sytuacji niniejsza decyzja powinna wejść w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym stwierdza się istnienie masowego napływu do Unii wysiedleńców, którzy musieli opuścić Ukrainę w wyniku konfliktu zbrojnego.

Artykuł 2

Osoby, do których ma zastosowanie tymczasowa ochrona

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do następujących kategorii wysiedleńców, którzy musieli opuścić Ukrainę począwszy od dnia 24 lutego 2022 r. w następstwie inwazji wojskowej rozpoczętej w tym dniu przez rosyjskie siły zbrojne:
 - a) obywateli Ukrainy zamieszkałych w Ukrainie przed dniem 24 lutego 2022 r.;
 - b) bezpieczeństwa lub obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, którzy przed dniem 24 lutego 2022 r. korzystali z ochrony międzynarodowej lub równoważnej ochrony krajowej w Ukrainie; oraz
 - c) członków rodzin osób, o których mowa w lit. a) i b).
2. Państwa członkowskie stosują niniejszą decyzję albo odpowiednią ochronę przewidzianą w ich prawie krajowym w odniesieniu do bezpieczeństwa i obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, którzy są w stanie udowodnić, że przed dniem 24 lutego 2022 r. legalnie przebywali w Ukrainie na podstawie ważnego zezwolenia na pobyt stały wydanego zgodnie z prawem ukraińskim, i którzy nie są w stanie w bezpiecznych i trwałych warunkach powrócić do kraju lub regionu pochodzenia.
3. Zgodnie z art. 7 dyrektywy 2001/55/WE państwa członkowskie mogą stosować niniejszą decyzję także do innych osób, w tym bezpieczeństwa i obywateli państw trzecich innych niż Ukraina, którzy legalnie przebywali w Ukrainie i którzy nie są w stanie bezpiecznych i trwałych warunkach powrócić do kraju lub regionu pochodzenia.
4. Do celów ust. 1 lit. c) za członków rodziny uznaje się następujące osoby, o ile rodzina znajdowała się już i przebywała w Ukrainie przed dniem 24 lutego 2022 r.:
 - a) małżonka osoby, o której mowa w ust. 1 lit. a) lub b), lub też będącego stanu wolnego partnera tej osoby, z którym osoba ta pozostaje w stałym związku, jeżeli prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje pary niepozostające w związku małżeńskim w sposób porównywalny do par pozostających w związku małżeńskim, zgodnie z jego prawem krajowym odnoszącym się do cudzoziemców;
 - b) małoletnie i niepozostające w związku małżeńskim dzieci osoby, o której mowa w ust. 1 lit. a) lub b), lub dzieci jej małżonka, niezależnie od tego, czy urodziły się w związku małżeńskim, poza związkiem, czy są przysposobione;
 - c) innych bliskich krewnych, którzy mieszkali razem jako jedna rodzina w czasie, kiedy wystąpiły okoliczności prowadzące do masowego napływu wysiedleńców, i którzy byli w tym czasie całkowicie lub częściowo na utrzymaniu osoby, o której mowa w ust. 1 lit. a) lub b).

Artykuł 3

Współpraca i monitorowanie

1. Do celów art. 27 dyrektywy 2001/55/WE państwa członkowskie wykorzystują unijną sieć ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego zgodnie z zaleceniem (UE) 2020/1366. Państwa członkowskie powinny też wносить wkład we wspólną orientację sytuacyjną Unii poprzez wymianę istotnych informacji w ramach zintegrowanych zgodnień dotyczących reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych (IPCR).
2. Komisja koordynuje współpracę i wymianę informacji między państwami członkowskimi, w szczególności w odniesieniu do monitorowania zdolności przyjmowania w poszczególnych państwach członkowskich oraz identyfikowania wszelkich potrzeb w zakresie dodatkowego wsparcia.

W tym celu Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), Agencją Unii Europejskiej ds. Azylu (AUEA) i Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), stale monitoruje i analizuje sytuację, a równocześnie korzysta z unijnej sieci ds. reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.

Ponadto Frontex, AUEA i Europol zapewniają wsparcie operacyjne państwom członkowskim, które wystąpiły z wnioskiem o pomoc w radzeniu sobie z obecną sytuacją, w tym do celów stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 marca 2022 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
J. BORRELL FONTELLES
